

БОЛАЛАР ШЕЪРИЯТИДА ҚЎЛЛАГАН ЎХШАТИШЛАР ЛИНГВОПОЭТИКАСИ

Собирова Дилафруз

(PhD) Андижон давлат педагогика институти

<https://doi.org/10.5281/zenodo.7229242>

Аннотация. Маколада ўзбек болалар шеъриятида алоҳида ўрин тутган бадиий тасвир воситаларидан бири ўхшатишнинг юзага келиши ва унинг болаларнинг ёши, тафаккури, дунёқараши, психологияси, теварак-атрофга, жонли - жонсиз нарсаларга бўлган муносабати асосида шаклланиши; бола нутқида муқим ўрнига эга эканлиги кўрсатиб ўтилган; ўхшатишларни мавзуй гурухлар ажратилиб, мисоллар орали изоҳлаб берилган.

Таянч сўз ва иборалар: ўзбек болалар шеърияти, ўхшатиш, морфологик усул ёрдамида ўхшатиш, лексик-семантик усул ёрдамида ўхшатиш ҳосил қилиши.

ЛИНГВОПОЭТИКА СРАВНЕНИЙ В ДЕТСКОЙ ПОЭЗИИ

Аннотация. В статье одним из средств художественного выражения, занимающим особое место в узбекской детской поэзии, является возникновение сравнения и его формирование с учетом детского возраста, мышления, мировоззрения, психологии, отношения к окружающему, одушевленным и неживым предметам. ; показано, что у ребенка есть фиксированное место в его речи; сравнения разбиты на тематические группы и пояснены примеры.

Основные слова и словосочетания: узбекская детская поэзия, сравнение, сравнение с использованием морфологического метода, создание сравнения с использованием лексико-семантического метода.

LINGUOPOETICS OF SIMILES USED IN CHILDREN'S POETRY

Abstract. The article discusses the emergence of analogy, one of the means of artistic expression, which has a special place in Uzbek children's poetry, and its formation on the basis of children's age, thinking, worldview, psychology, attitude to the environment, animate and inanimate objects; the child is shown to have a stable place in speech; the analogies are divided into thematic groups and explained between examples.

Keywords and phrases: Uzbek children's poetry, simulation, morphological simulation, lexical-semantic simulation.

КИРИШ

Маълумки, сўзнинг курдати, туганмас сехри ва жилоси бадиий асарларда бутун бўй-бести билан намоён бўлади. Айниқса, бу ҳолат болалар адабиётида ўзгача бир одимилик, соддаликка йўғрилган тарзда юзага чиқарилади. Болалар адабиётининг олдида турган вазифалардан бири ёш авлоднинг бадиий, маърифий-эстетик қарашларини ривожлантириш экан, демак, бу борада унинг олдидағи вазифалар улкан. Шунингдек, ёш китобхон қалбига эзгулик уруғини сочиш, эстетик дидини тарбиялаш ва уни жамият учун фойда келтирадиган ижтимоий фаол инсонга айлантиришдан иборат. Буни дилдан хис қилган болалар ижодкорлари азалдан ўз асарларида айнан мана шу мақсадни рўёбга чиқариш учун она тилимиздаги барча имкониятлардан тўлиқ фойдаланишга ҳаракат қилиб келишади. Ўзбек тилига давлат тили мақомининг берилиши, миллий адабиётимизга муносабатнинг ўзгариши, болалар адабиётини ривожлантириш ва тарғиб

қилишда янгича замонавий ёндашувларнинг юзага келиши, жаҳон адабиёти, жумладан, дунё болалар адабиёти дурданаларини тўғридан-тўғри асос тилда ўрганиш учун янги саҳифаларнинг очилиши ўзбек болалар шеъриятининг мазмун-мундарижасини батамом ўзгартириб юборди, болалар шеъриятига мумтоз ва жаҳон адабиётидан илҳомланган поэтик рух кириб келди. Ҳатто шеърий тўпламларнинг номларида ҳам юксак поэтизм, бадиий таъсирчанлик кўзга ташланди. Анвар Обиджоннинг «Галати мактублар», Капалак қўшиги», «Полосонлик палопонлар»; Турсунбой Адашбоевнинг «Осмондаги дарвоза», «Осмон ойдан бошлинар», «Қарға қақимчи»; Кавсар Турдиевнинг «Рақамлар бўйлаб саёҳат», «Қувноқ алифбо оламига саёҳат», «Соғинчлар сочилган бекатда»; Абдураҳмон Акбарнинг «Үйқучининг тушилари», «Ғаройиб автобус», Қамбар Отанинг «Атлас кийган мушукча», Дилшод Ражабнинг «Яхши бола – баҳши бола», «Поезднинг боласи», Х.Шомуродовнинг «Тўполончи чумчуқлар», Х.Комиловнинг «Мазали китоб», Яҳҳ Тоғанинг «Қарчигайнинг жияни» деб номланган тўпламлари номининг ўзидаёқ катта бадиий маҳорат, юксак поэтизм унсурлари кўзга ташланиб турибди. Ижодкорлар мазкур тўпламлардан жой олган шеърларда бадиий тасвир воситаларининг барча турларидан тўлиқ фойдаланган ҳолда, янгича тимсоллар, кўчимлар, метафоралар, бетакрор поэтик тасвирларни юзага чиқаришга уринишган.

МЕТОД ВА МЕТОДОЛОГИЯ

Манбаларда ўхшатиш учун тўртта унсурнинг қатнашиши шарт деб олинади: а) ўхшатилаётган нарса; б) ўхшаётган нарса; в) ўхшатилиш сабаби, икки нарса-тушунчани бир-бирига ўхшатиш асоси; г) ўхшатиш конструкциясидаги грамматик восита.

Масалан: *Дарсни қилмай келибсан, Турибсан-ку бўзариб,*

Икки юзинг шолғомдек, Кетмаса бас, қизариб. (К.Турдиева. “Сайланма”, 133-бет)

Мазкур шеърда ўхшатилаётган нарса “шолғом”, ўхшаётган нарса “юз”, икки нарсанинг бир-бирига ўхшатилиш асоси “қизарии”, ўхшатиш конструкциясидаги грамматик восита “- деқ” қўшимчаси. Шоира дарс қилмай келган ўқувчининг ҳолатини шолғомнинг кўринишига ўхшатиб, чиройли бадиий тасвир ҳосил қилган.

Қўйидаги сатрларда ҳам шундай ҳолатга дуч келамиз:

Гулдай учар капалак,

Қизлар сочи жамалак.

Қиқири-қиқири кулади,

Дошибозонда сумалак;

Қанот ёзган бургутдай,

Кенгайган қир-далалар.

Эртакларда топилмас,

Бу ажойиб паллалар. (Дилшод Ражаб. “Поезднинг боласи”, 6-7- бетлар) “Капалак”ни “гул”га, “қир-адирлар”ни “қанотини ёзган бургут”га ўхшатиш болаларга чексиз завқ-шавқ беради, табиатдан баҳра олишга ундейди.

Болалар шеъриятида ўхшатишларларнинг икки тури учрайди: а) содда ўхшатишлар; б) мураккаб ўхшатишлар.

Содда ўхшатишларда бир предметга хос бўлган хусусият иккинчи бир предметга кўчирилади. Масалан:

Нок келтирганди дадам,

Нор билан кўрдим баҳам.

Новвотдек экан томи,

Наишвати эрур оти. (Абдурахмон Акбар. “Фаройиб автобус”, 36-бет)

Бу ўринда нок сўзи **новвот** сўзига маза семаси асосида ўҳшатиляпти.

Мураккаб ўҳшатишларда бир предметнинг бир нечта хусусияти бошқа предметга солиштирилади. Мисол:

Қолаверса, Ватаним,

Бошим силаб отамдек,

Мехр бериб онамдек,

Ўстирмоқда Хотамдек. (У.Абдуазимова. “Ўзбекча туш кўраман”, 60-бет)

Мазкур мисолда отанинг бағрикенглиги, онанинг меҳрибонлиги, Хотамнинг саховати фақат битта объектга – Ватанга нисбатан қўлланяпти.

Болалар шеъриятида ўҳшатишлар билан бир қаторда нарса ва предметлар ўртасидаги ўҳшашликка асосланган ўҳшашли кўчим – метафора (истиора) ҳам учрайди.

ТАДҚИҚОТ НАТИЖАСИ

Метафора грекча *metaphora* – кўчириш сўзидан олинган бўлиб, предметлар ўртасидаги ўҳшашликка асосланган поэтик кўчим, яъни ўҳшашлик кўчим саналади. Метафора ўҳшатишдан қўйидаги жиҳатлари билан фарқланади: а) ўҳшатишда ўҳшатилувчи ҳам, ўҳшатилмиш ҳам ҳам маълум грамматик воситалари билан биргаликда ўз маъноларида қатнашадилар. Метафорада эса ўҳшатилувчи нарса ўрнида ўҳшатилмишнинг ўзи кўчма маънода келади; б) ўҳшатишда ҳамма вақт икки ёки уч компонент иштирок этиб, у хоҳлаганча кенгайиши мумкин, метафорада кўчма маъно ташувчи бир компонентгина иштирок этади. Баъзи манбаларда у истиора атамаси билан аталади. Икки нарса-ҳодисанинг ўҳшашлигига асосланган мажоз метафора ёки истиора деб аталади. Метафора ёпиқ ўҳшатишdir. Ўҳшатиш учун зарур бўлган сўз ва қўшимчалар унда тушиб қолади.

Д.Куроновнинг фикрича, метафора моҳиятан яширин ўҳшатиш бўлиб, унда ўҳшатилаётган нарса тилга олинмаган ҳолда унинг маъноси ўҳшатишинг нарса воситасида юзага чиқарилади. Бадиий адабиётда метафоранинг маъноси ғоят серқирра, чунки у матндаги бошқа сўзлар билан бирга мазмуний бутунликни ташкил қилиб, улар билан алоқада ҳосил қилинган тасаввурлар маъно диапазонини кенгайтиради. Лексик метафора маъноси бир сўз доирасида англашилиши мумкин ва у номинатив (аташ) вазифасини бажаради, бадиий метафоранинг функцияси эса аташдан анча кенг, у матндаги бошқа сўзларнинг маънолари таъсирида мазмунни кенгайтиради ва эстетик вазифа бажаради. Бу ҳолат катталар шеъриятига нисбатан болалар шеъриятида янада яққолроқ намоён бўлади. Масалан:

Яшил тароқ арчалар,

Кенг ёзиб қулочини.

Эринмасдан шамолнинг

Тарар пахмоқ сочини. (Турсунбой Адашбоев, “Она тилим”, 10-бет)

МУҲОКАМА

Бу ерда арчаларнинг нинабаргларига нисбатан *тароқ*, шамолга нисбатан *пахмоқ соч* истиораларининг қўлланилиши ўзига хос поэтик образни юзага келтирган. Аниқроқ қилиб айтадиган бўлсак, арчаларнинг нинабарглари тароққа, шамолнинг ҳолати пахмоқ сочга ўҳшатилган.

Демак, бу каби кўчма маънодаги ўхшатишларга метафора ёки истиора деб ёндашиш тўғри бўлади, чунки истиора бу оддий ўхшатиш эмас, у табиий бўлса, сўзга гўзаллик бағишлияди. Юқорида таъкидлаганимиздек, ҳар қандай ўхшатишда ўхшатилаётган нарса ва ўхшаётган нарсанинг бўлиши талаб этилади, истиорада эса фақат ўхшаган нарса тилга олинади, ўхшатилаётган нарса яширин бўлади. Масалан, қиши фаслида тол шохларида қиронвинг қотиб қолиши, музбалдоқка, ўхшатияпти:

Тол шоҳида – «музбалдоқ».

Қуши-у ҳайвонлар учун,

Булар балки музқаймоқ. (Анвар Обиджон. “Музбалдоқлар”, 31- бет)

Қор оқ кўрпа, оппоқ зарга ўхшатияпти:

Туни билан булут қорни элаб чиқди,

Тўқайзорни оқ кўрпага белаб чиқди. (Турсунбой Адашбоев. “Қарға қақимчи”, 8- 42-бетлар)

Элагин қоқди булут,

Роса гуппа-гуппала.

Дов-дараҳтни безади,

Оппоқ зарин упалаб (Турсунбой Адашбоев. “Она тилим”, 20-бет)

Қуйидаги мисолда Ўзбекистон байроғининг кўринишидан фойдаланиб, чиройли метафора ҳосил қилинган.

Ҳаво ранг, оқ ва яшил,

Бордир қизил белбоғи. (Наримон Орифжонов. “Ўзбекистон байроғи”, 1-синф учун “Синфдан ташқари ўқиши китоби”дан, 13-бет)

Бу каби метафоралар ўқувчига олам-олам завқ бағишлияди. Бошқа бир томондан, уни фикрлашга, гап нима ҳақида кетаётганини топишга, айтилган тасвирни тасаввур қилишга ундаиди.

ХУЛОСА

Хулоса қилиб айтганда, болалар адабиётида ўқувчиларнинг дунёқарашини кенгайтириш, уларни фикрлашга ундаш, нарса-ҳодисаларни бир-бирига солишириш ва ўхшаш томонларини топиш ва нутқда қўллашга одатлантиришда метафора (истиора)ларнинг ўрни катта. Ўринли қўлланган метафора (истиора)лар бадиийликни оширишга, асарнинг эстетик таъсирини кучайтиришга хизмат қиласи.

REFERENCES

1. Бобоев Т. Адабиётшунослик асослари. –Тошкент: Ўзбекистон, 2001.
2. Исҳоқов Ё. Сўз санъати. – Тошкент: Зарқалам, 2006.
3. Муродий Т. Истиора // Ўзбек тили ва адабиёти, 1972, №6. – Б. 78-80.
4. Куронов Д. , Мамажонов З., Шералиева М. Адабиётшунослик лугати. – Тошкент: Академнашр, 2013.
5. Худойбердиев Э. Адабиётшуносликка кириш. – Тошкент: Шарқ, 2008. – Б. 136.
6. D.A.Sobirova. BOLALAR SHE'RIYATIDA ALLITERATSIYA. Илмий хабарнома. Серия: Гуманитар тадқиқотлар, 2020, № 5(49)